

Хасанъ тръгна покорно, потъналъ между пажоветъ, сякашъ тѣжна кошница отрупана съ рози; той дори не се обърна — най-сетне бѣлото перо на чалмата му се прегъна въ дълбочината и изчезна...

Херцогъ де Сентъ-Обри дойде пръвъ, той още оправяше дантелитъ на яката си, но брадичката му бѣ остра като сърце: ахъ, какъвъ страшенъ случай, вопия той, — но вий сте великолепна, маркиза, ахъ, очарователна! — приеете искренитъ съчувствия отъ вашия слуга, който ви обожава!

Маркизата се усмихна строго: вземете поне нѣщата си, може би, вий още ще имате нужда отъ тѣхъ — за вашия тоалетъ. Тя посочи презрително съ края на вѣтрилото си строшената шпага, която блестѣше несиметрично сръдъ квадратитъ на паркета; херцогътъ се прегъна на едно колѣно, перуката му дискретно закри срама на очитъ му. Маркизата достойно извърна главата си.

Ала насреща ѝ се кланяше вече маркезе ди Буоновенте. Той пристѣпи съвсемъ близо и се поклони още веднажъ, тънъкъ като мисълъ, стегнатъ като ангелъ въ бѣлитъ дипли на позлатената си дреха. Но когато се изправи, той срѣщна неочаквано презъ джгата на маркизата дветъ черни свѣткавици отъ погледа на Донъ Педро. Тогава той се усмихна дръзко:

— Азъ бихъ искалъ да поздравя хероя, прочутия херой, нали маркиза? и се чувствамъ все пакъ щастливъ, че можахъ да принеса нѣщо за неговата слава. — О, не, не, — азъ не казвамъ нищо